

Bulma Yalnızlığımı Benim

– buglem-sozer · 15 Nisan 2010

gökyüzü karanlığa soyunduğunda
oturup bekar bir gecede seni düşündüm
rüzgarın uzun çarpmasıyla savruldu yoksul bedenim
kentin ağzında didinip durduğun
kara ve soğuk sözlerini yordum
kaç güneşlerim çalındı cinnet gözlerimden
kumlarla oynayan çocukluğumun elinde ölümü gördüm
düşlerimin yüzü onarılmaz uçurum
çığlık çığlığa girince gecelerime

soldu saksıda mavi çiçeklerim
göğsümde bütün adreslerim baharsız
kendimi sızıya kazandım
kaç kez saçlarımı dağıttı ayaz
bu yalnızlık denen çoğullukta
ayak izlerimi bırakıp sakın ağlama yüreğim
sularına çekme yürüyen kıyıları
boğulan bir deniz olur aklım
ölürüm...

damarlarımda sessizliğin parmak uçları dondu
hiç şiirler yazılmadı ben bildiğim yaralara
ikibüklüm izlerin boynuna doladım karanlığı
duyuyor musun öldüğünü
kaldırımlara usul usul güvercinler konuyor
sürüyorum yüzümü kök salacak
tek bir ağaca...

bugün
acılarımın aynalarını kırdım
tenime sığmayan gülüşleri terk ettim
burada bitti hayat yeni bir kimliğe
dolanma etrafımda ayışığı
bulma yalnızlığımı benim
sadece sana öldüm

gidiyorum Őimdi

gökyüzü aydınlığına soyunuyor
toprak altına düřtükçe eski tarihler
günahsız günlere kendimi büyütüyorum